

нъ като сѧ покаешъ, и сѧ обжрнешь, сичкыты ти прегрѣшеніа сѧ сѧ забравили, сичкыты сѧ уничтожены, сичкыты сѧ простены, и това иската да каже Богъ чрезъ устата на пророка Исаіа; „Оутѣшавайте сѧ людие моя, предъмайтъ въ сърдцето на Іерусалимъ: защото сѧ разрѣши веззаконіето мъ.“⁽¹⁾ Какъ-то сѧ растопяка восхъкътъ въ огњътъ, тѣй сѧ растопява человѣческыатъ грѣхъ въ топлината на Благодатровіето Божіе.

Христіане, драгојче прощаја чловѣкъ чловѣка, и драгојче прощаја Богъ чловѣка. Чловѣкътъ на истину или никога не прощаја, или ако прощаја съ ѡста, не прощаја никога тѣчно. Богъ прощаја свѣршено прощеніе. За голѣмото си прегрѣшеніе, което направилъ Авессаломъ, когато ѿбилъ брата си Аиона, той побѣгналъ отъ Іерусалимъ, и прибѣгналъ въ Гесвръ, чюжда земља, гдѣто доволно време стоилъ заточенъ; нъ чрезъ ходатайството Йоавово Давидъ го повикалъ въ Іерусалимъ, простилъ го, нъ съ таквосъ ѿсловіе, што да дойде Авессаломъ да живѣе въ домътъ си, да не види обаче бащиното си царево лице: „да сѧ върне въ дома си, а лицето ми да не вижда.“⁽²⁾ Нъ какво прощеніе е това? Давидъ по естество отецъ, и съ твърдѣ изрѣдана кротостъ, тѣй ли прощаја сына си? или нека го не прощаја никакъ, и нека го остави въ заточеніе, и по-добре нека го затрѣе като виноватъ, или ако го прощаја здраво, нека го остави да види лещето мъ, нека го прїеме на трапезата си, нека го има пакъ въ любовта си; тѣй дѣжалъ нажленъ, и сѧ оплаквалъ праведно Авессаломъ: „за какво съмъ дошелъ отъ Гесвръ? по-добре ми вѣше, да останѫ тамъ; ако ли има у мене веззаконіе, ѿвий мѧ.“ Нъ нека дойде у дома си, и да не види лицето ми? „да сѧ върне въ дома си, а лицето ми да не вижда!“ тѣй прощеніе не е тѣчно, и тѣй прощаја чловѣкъ чловѣка, даже отецъ сынътъ. Отъ драгата страна какъ прощаја Богъ? въ єдна чюжда страна, далечъ отъ бащината си кѫща и благодать, сѧ намиралъ блѣдніатъ сынъ, нъ като дошелъ въ себѣ си, и като сѧ смыслилъ за грѣхъ си, рѣкалъ: „да станѫ да отидѫ при отца моего;“ искали пакъ да сѧ върнѫ при благодатніа си баща, и да мъ рѣкѫ: „Отче съгрѣшихъ на небето, и предъ тебе.“⁽³⁾ Нека дойде, отговорилъ чадолюбивіатъ отецъ; нека дойде, и вѣднага нека види лицето ми: „да сѧ върне у дома си, и нека гледа лицето ми.“ По-добре за да мѧ види по-скоро, азъ ще отидѫ да посреџу възлюбленіа си сынъ, да го цалѹна: „Ещѣ же ємъ далѣ-

[1] Исаіа гл. 40, ст. 1. [2] 2. Цаоств. гл. 14. ст. 24. [3] Лук. гл. 15. ст. 17.